

พลังมีดของศรัทธาในนวนิยายจตุรภาคของ วิมล ไตรนิมนาน Power of Blind Faith in Tetralogy of Wimon Sainimnuan

ARTICLEINFO

Article history:

Received 9 November 2021

Revised 21 February 2022

Accepted 21 March 2022

Available Online 22 August 2022

เสาวคนธ์ สุขรักษ์¹ และ สุทธิศน์ วงศ์กรະบากราช²
Saowakon Sukrak¹ and Suthas Vongkrabakthaworn²

ABSTRACT

The tetralogy of Wimon Sainimnuan is composed of four novels: *Ngu* (1984), *Khon Song Chao* (1988), *Khok Phra Nang* (1989), and *Chao Phaen Din* (1995), each of which illustrates thoughtless faith of rural villagers that influence different actions and behaviours towards local beliefs, ritual experts, and belief protesters. The study reveals the senseless obedience to local beliefs of majority of Khok Phra Nang villagers and their hostility against protesters. The villagers also absolutely deny being proved of validation of beliefs. The novels point out the terrible consequences of thoughtless faith to believers, belief protesters, and society. The villagers, in the author's point of view, are accordingly not victims of the extreme faith and beliefs, but the key factor of the deeply rooted credulity in society. As the villagers are voluntarily and innocently deluded by ritual experts, their hometowns eventually end up with calamity.

KEYWORDS: WIMON SAINIMNUAN / BELIEFS / NOVELS

บทคัดย่อ

นวนิยายจตุรภาคของ วิมล ไตรนิมนาน ได้แก่ งู (2527) คนทรงเจ้า (2531) โศกพระนาง (2532) และ จ้าวแผ่นดิน (2538) ละท่อนให้เห็นความศรัทธาอันขาดในการต่อรับของชาวบ้านที่ปฏิบัติต่อความเชื่อ ผู้นำทางความเชื่อ และผู้ปฏิเสธความเชื่อ ในรูปแบบแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า ชาวบ้านในชุมชนโศกพระนางส่วนใหญ่คือล้อยตามความเชื่อโดยไม่คำนึงถึงความเป็นไปได้ตามหลักเหตุผล ผู้ปฏิเสธความเชื่อจะถูกปฏิบัติอย่างคัตตุ นอกจากนั้นชาวบ้านยังปฏิเสธการตรวจสอบความเชื่ออย่างลénching นวนิยายชุดนี้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อของชาวบ้านอันปราศจากการต่อรับนั้นย่อมส่งผลกระทบร้ายแรงต่อตัวผู้เชื่อ ผู้ปฏิเสธความเชื่อ และส่งผลกระทบต่อสังคม ดังนั้นชาวบ้านในทัศนะของผู้ประพันธ์จึงมิใช้ผู้ตอกอญ្យในสถานะผู้ถูกกระทำจากความเชื่อ แต่ตัวละครกลุ่มนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำร้ายความงามให้ผังรากลีกลงในชุมชน เนื่องจากชาวบ้านยอมตกลงเป็นเหยื่อของผู้นำความเชื่อ อย่างเต็มใจ จนกระทั่งนำไปสู่หายน้ำของชุมชนในที่สุด

คำสำคัญ: วิมล ไตรนิมนาน / ความเชื่อ / นวนิยาย

¹ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประเทศไทย

Lecturer at the Department of Thai, the Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประเทศไทย

Assistant Professor, Thai Language, the Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

Corresponding author ; E-mail address : -

บทนำ

การสะท้อนภาพปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับผู้นำทางความเชื่อเริ่มปรากฏในวรรณกรรมของวิมล ไทรนิมนานว ไม่รื่องสั้น ขยะลังค์ ตีพิมพ์เมื่อปี 2522 เรื่องสั้นนี้ผู้ประพันธ์เปรียบเทียบให้เห็นการเลือกทำบุญของคนจากสถานะของผู้รับ เนื้อรื่องสั้น ขยะลังค์ (2522) แสดงภาพคนครัวจัดเนื้อตัวสกปรกเดินด้วยถังขยะหา เศษอาหารมาประทั้งชีวิต เมื่อเขามาถึงตลาดก็หยุดยืนมองพระภิกษุผู้นำเลื่อมใสกำลังยืนรับบาตรอยู่ชายครัวจัด นึกอยากรู้เป็นพระสงฆ์ขึ้นมาทันที เพราะเขารู้ด้วง่าสถานะพระสงฆ์นั้นสุขสบาย คนต่อแตกรอถวายอาหารให้ทุกเช้า พระไม่เต็องอดอยากอย่างคนครัวจัด จากประเด็นนี้วิเคราะห์ได้ว่า การอยู่ในสถานะผู้นำทางความเชื่อจะเปลี่ยน คนธรรมดาก็ให้ได้รับสิทธิพิเศษเหนือกว่าผู้อื่น ผู้คนมีทัศนะว่าพระสงฆ์คือผู้สืบทอดประศาสนา การบริจาคมให้พระสงฆ์จึงเท่ากับบริจาคมเพื่อบำรุงพระศาสนา ดังนั้นพระสงฆ์จึงเป็นบุคคลที่ได้รับการปฏิบัติอย่างพิเศษเหนือกว่าผู้อื่นในลังค์ ความเชื่อเช่นนี้ทำให้ชาวบ้านตัดสินใจบริจาคมบำรุงศาสนามากกว่าบริจาคมเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

จากประเด็นการเลือกทำบุญของผู้คนในรื่องสั้น ขยะลังค์ (2522) ที่วิมลนำเสนอมากทำให้เห็นทัศนะของวิมลที่มีต่อการทำบุญและสิทธิพิเศษของพระสงฆ์ในฐานะผู้นำความเชื่อ ต่อมาผู้ประพันธ์ได้นำทัศนะดังกล่าวมาขยายประเด็นต่อในวรรณกรรมที่มีชื่อเสียงของเขาก็คือ นวนิยายชุดจตุรภาค ประกอบด้วยนวนิยายเรื่อง ชู (2527) คนทรงเจ้า (2531) โถกพระนาง (2532) และ จ้าวแผ่นดิน (2538)

นวนิยายชุดจตุรภาคของ วิมล ไทรนิมนานว สร้างชื่อเสียงเรื่อง การตีแผ่ด้านมีดของความศรัทธาในรูปแบบที่สอดคล้องกับบริบทของลังค์ไทย อันได้แก่ ความเชื่อในกระแสหลักคือ พระพุทธศาสนา และความเชื่ออย่างลุ่มซึ่งมีบทบาทในลังค์ไทย เช่นกัน คือ ความเชื่อเรื่องการทรงเจ้าเข้ามี

ในรื่อง ชู (2527) โถกพระนาง (2532) และ จ้าวแผ่นดิน (2538) บรรยายถึงตัวละครพระสงฆ์กระทำความผิดร้ายแรง เช่น พระฆ่าพระ พระจ้างวนให้ฆ่ามาราส พระเสพเมฆุน พระสอนให้ชาวบ้านทุ่มเททำบุญโดยไม่คำนึงถึงฐานะของตน พระปล่อยเงินกู้ พระจัดฉากสร้างปฎิหาริย์หลอกชาวบ้าน ส่วนเรื่อง คนทรงเจ้า (2531) สะท้อนภาพลังค์ที่มีความเชื่อหักหลั่น ไม่ตีคือ กลุ่มที่ครัวทรายด้วยการนองน้ำ แลกกลุ่มที่ครัวทรายด้วยน้ำ ใจฟ้องความเชื่อในนวนิยายชุดนี้เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องอยู่กับผลประโยชน์อย่างแยกไม่ออ กจนเกิดการแย่งชิงครัวทรายจากชาวบ้านมาเป็นฝ่ายของตนให้มากที่สุด ตัวละครพระน้ำเรื่องเส้นทางสู่สวรรค์ และความเป็นอยู่ที่ดีในชาตินextมาเป็นสิ่งฐานให้ชาวบ้านให้มาครัวทรายฝ่ายวัด ส่วนตัวละครคนทรงเจ้าในรื่อง คนทรงเจ้า (2531) และ จ้าวแผ่นดิน (2538) ได้สร้างสถานการณ์หลอกลวงให้ชาวบ้านครัวทรายในอิทธิฤทธิ์ จอมปลอมที่ตนสร้างขึ้น ชักจักรให้ชาวบ้านไม่อาจตัดสินได้ว่าเป็น ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำอย่างแท้จริง เมื่อไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของชาวบ้านโดยพระนางมาศึกษาจะพบว่า ตัวละครพระและคนทรงเจ้าโดยเด่นในฐานะผู้นำกระทำ เนื่องในนี้ทำให้ตัวละครชาวบ้านตกอยู่ในฐานะของผู้ถูกกระทำทันที แต่เมื่อวิเคราะห์รายละเอียดพฤติกรรมของชาวบ้านแล้ว กลับพบว่า พฤติกรรมหลอยประการของชาวบ้านก็ไม่อาจตัดสินได้ว่าเป็น ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำอย่างแท้จริง เมื่อคำนึงถึงความเดือดร้อนของชาวบ้านโดยพระนางมาศึกษาจะพบว่ากลุ่มชาวบ้านเป็น ผู้สังเสริมให้ความเชื่อเข้มแข็ง ขึ้นโดยมีประเด็นเรื่องความโกรธ ผลประโยชน์ และความกลัว แฝงอยู่เบื้องหลัง ความศรัทธา ซึ่งประเด็นเหล่านี้ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณกรรมที่สะท้อนเรื่องราวความเชื่อในลังค์ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประเด็นเรื่อง พลังมีดของครัวทรายในนวนิยายจตุรภาคของ วิมล ไทรนิมนานว

จากการศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครกลุ่มชาวบ้านในนวนิยายจตุรภาคของ วิมล ไทรนิมนานว พบว่า ชาวบ้านส่วนใหญ่ในตัวบลโถกพระนางครัวทรายผู้นำความเชื่อโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล เมื่อมีผู้ครัวทรายเพิ่มขึ้นก็จะสร้างแนวทางปฏิบัติเพื่อใช้บังคับกลุ่มผู้ครัวทรายให้ปฏิบัติตามกันจนนำไปสู่ผลกระทบน้อยใหญ่ต่อผลเรื่อง ทั้งนี้ผู้วิจัยจำแนกผลการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ พลังมีดของครัวทรายกับผลกระทบต่อผู้ครัวทราย พลังมีดของครัวทรายกับผลกระทบต่อผู้ปฏิบัติเชครัวทราย และ พลังมีดของครัวทรายกับผลกระทบต่อลังค์

1. พลังมีดของศรัทธากับผลกระทบต่อผู้ศรัทธา

ความศรัทธาที่ปีรากฐานในชุมชนโดยพิจารณาในเชิงลึก 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้มีศรัทธาต่อหลวงพ่อเนียน แห่งวัดโคกพะนัง และ กลุ่มผู้มีศรัทธาต่อเจ้าพ่อขาม คุณทรงเจ้า ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็น ว่าชาวบ้านพร้อมเชื่อคำพูดหรือคำสั่งของผู้นำความเชื่อฝ่ายตนอย่างไม่ลังเลงสัย ชาวบ้านกลุ่มนี้มีศรัทธา หลวงพ่อเนียนโดยพิจารณาจากภิริยาที่หลวงพ่อเนียนปรุงแต่งให้ดูส่ง่า น่าเลื่อมใส แต่กลับไม่พิจารณาถึง การปฏิบัติตนของพระเนียนซึ่งขัดต่อพระธรรมวินัย ในการเชื่อของเจ้าพ่อขาม คุณทรงเจ้า ชาวบ้านต่างพากัน กราบไหว้ขออภัย แม้ว่าเข้าจะเคยมีข้อขัดแย้งกับชาวบ้านทั้งชุมชนอย่างรุนแรงหลายครั้ง แต่เมื่อเข้าเข้าสู่สถานะ คุณทรงเจ้าแล้วชาวบ้านก็พร้อมยอมรับโดยไม่ตราจสอบหรือต่อตรองแต่อย่างใด เหตุการณ์ที่ปีรากฐานใน เนื้อเรื่องแสดงให้เห็นว่า เมื่อชาวบ้านเกิดศรัทธาต่อสิ่งใดแล้ว ชาวบ้านพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อแสดงถึงศรัทธา ของตน แนวคิดเช่นนี้นำไปสู่ผลกระทบ 2 ประการ ได้แก่ การเสียทรัพย์สิน และการเสียชีวิต

1.1 การเสียทรัพย์สิน

เมื่อลุงพ่อเนียนรับตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดโดยพิจารณา หลวงพ่อได้เริ่มเรียกรอเงิน เข้าวัดให้มากที่สุด เพราะต้องการพัฒนาด้านอาคารสถานที่ให้เที่ยมหน้าเที่ยมตาวัดในตัวเมือง ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อเนียนจึงงดเงินน้ำว่านให้บริจากเงินเข้าวัดอยู่บ่อยครั้ง ชาวบ้านกลุ่มผู้มีศรัทธาต่อชาวบ้าน เหล่านี้ต่างยกจนกยั่งขวนขวยหาเงินมาบริจากร่วมกับวัด ดังเหตุการณ์ที่ปีรากฐานอยู่บ่อยครั้งในเรื่อง (2527) เช่น ลูกที่บ้านวลแม่ของยี่สุ่นมาขอเงินลูกชายเพื่อไปทำบุญ

แม่เข้ามานั่งช้าง ๆ เข้า พุดอย่างเกรงอกเกรงใจว่า “แม่อยากจะรบกวนลูกลักษณ์อย”
“ทำไม่แม่ต้องพุดอย่างนี้ด้วยเล่า”

“อีกสองวันก็จะลงกรานต์แล้ว” แม่หันใจเข้า แต่หน้าเข้าตาข่ายสมิท “สมการท่าน
เรียกไว้จะสร้างเมรุให้ แม่อยากจะช่วยท่านทำบุญทำทานเอาไว้”

“ก็ไม่เป็นไรนี่ ลิบนาที่ลิบนาทันให้หนักหนาอะไรนี่แม่”

“ดีอแม่อยากรจะช่วยลักษณ์ห้าร้อย ท่านบอกว่าอย่างให้เป็นเจ้าภาพสร้างกัน
ให้บริจากห้าร้อยท่านจะติดชื่อไว้”

“แม่จะทำบุญหรือว่าจะซื้อบ้านดีเมรุ” ยี่สุ่นดุน

“ไม่ใช้อย่างนั้น แม่อยากรจะทำบุญทำทานเอาไว้ แม่ทำก็เหมือนลูกทำนั้นแหล่ะ
 เพราะเงินของลูกหมายได้ เราทำให้นะมันไม่เสียหมายอะไรมีอก ชาตินี้เราลำบาก
 กันมากากก็ เพราะชาติก่อนเราทำบุญไว้แล้วอยไป ชาตินี้ถึงเป็นอย่างนี้ อีกอย่างลูก
 ก็ทำบ้าป่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มาก แม่อยากให้ลูกทำบุญกุศลไว้มาก ๆ”

(ง, 2550)

บ้านวลเป็นตัวละครที่มักทำบุญโดยไม่คำนึงถึงฐานะของตนเอง ลูกชายของบ้านวลไป จับบุญเท่าชายหาดเงินด้วยความยากลำบาก ต้องเสียชีวิตออกไปล่าสุนเด่าเพื่อนำไปขายร้านอาหารป่า เมื่อได้เงิน มาแล้วก็มักจะถูกบ้านวลขอไปทำบุญ หากลูกชายไม่ยินยอม บ้านวลก็จะแสดงอาการทุกข์ใจจนกระหึ่ม อดทนเห็นมารดาเป็นทุกข์ไม่ได้ จึงจำต้องให้เงินไปทำบุญในที่สุด ตัวบทตอนนี้แสดงให้เห็นความคิดเบื้องหลัง การทำบุญของตัวละครบ้านวลได้อย่างชัดเจน พฤติกรรมการทุ่มเททำบุญอย่างไม่คำนึงถึงฐานะของตนนั้นมี สาเหตุจากความยากจนในปัจจุบันทำให้บ้านวลติดคิดว่าในอดีตชาติตนทำบุญมาน้อย บ้านวลต้องการหนีความ ยากจน การทำบุญในแต่ละครั้งจึงมีเป้าหมายเพื่อความสุขลับภายในชาติหน้า ดังนั้นการทำบุญของบ้านวลจึงไม่ใช่ การละทิ้งภารกิจไปโดยไม่หวังผล แต่การทำบุญในแต่ละครั้งเปรียบเสมือนการลงทุนเพื่อหวังผลตอบแทน เหตุการณ์ในตอนนี้จึงแสดงให้เห็นว่า บ้านวลจ่ายเงินเพื่อซื้อความสุขลับภายในชาติหน้า บัญลักษณ์เมรุจึง

เปรียบเสมือนเป็นสำคัญรับเงินที่ช่วยรับรองว่าบ้านวัลได้สะสมบุญไว้ แล้วจริง ๆ เป็นเครื่องยืนยันให้มั่นใจได้ว่า ชาติหน้าบ้านวัลจะมีความเป็นอยู่สุขสบายตามความเชื่อของบ้านวัล

การทำทานของตัวละครในเรื่องเพิ่มปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ จากการถ่ายเรงานถ่ายเงิน ก็เพิ่มเป็นถวยที่ดินให้วัด เมื่อเหตุการณ์ดำเนินไปถึงบทสุปของ นวนิยายจตุรภาค ในเรื่อง จั่วแผ่นดิน (2538) จะพบว่าที่ดิน 1 ส่วน จาก 3 ส่วน ของตำบลลายเป็นที่ดินของวัดโศกพระนาง ที่ดินหลายแปลงชาวบ้านถ่ายแบบให้เปล่า เจ้าของที่ดินบางแปลงยอมขายราคากูให้แก่วัดเพื่อแลกกับใบอนุโมทนาบัตรไปเก็บไก่ให้สบายนั้น เป็นเล่มอ่อนให้รับประทานว่าชาติหน้าตนจะมีความเป็นอยู่ที่ดี เมื่อชาวบ้านจะถ่ายที่ดินให้แก่วัด โศกพระนางจำนวนมาก แต่หลวงพ่อเนียนกลับยังไม่พอใจที่ฝ่ายวัดมีที่ดินน้อยกว่าฝ่ายตำบลเจ้าพ่อขาม ฝ่ายวัดจึงว่าจ้างคนไปชี้ชาติเจ้าของที่ดินแปลงหนึ่งที่ไม่ยอมขายที่ให้แก่วัด ที่ดินแปลงนั้นเสียทำเลดี ทั้งฝ่ายวัดและฝ่ายตำบลนักเจ้าพ่อขามต่างต้องการครอบครอง

เหตุการณ์อีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าชาวบ้านต่างยอมเสียทรัพย์เพื่อบำรุงความเชื่อของตน เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ขามรับเป็นคนทรงเจ้าวันแรก เวลาหนึ่งขามยังไม่รู้แนวทางการปฏิบัติ ตนของผู้ที่เป็นร่างทรง แต่ชาวบ้านก็ช่วยกันทำให้ขามกล้ายเป็นคนทรงเจ้าอย่างสมบูรณ์ พวกเขายังให้ขามกำหนดอัตราราค่าครูในการประทับทรงแต่ละครั้ง แม้ว่าขามจะปฏิเสธไม่ขอรับเงิน แต่ชาวบ้านก็ดึงดันจะจ่าย เพราะทุกคนต้องการให้เจ้าพ่อพ่อใจ ชาวบ้านจึงพร้อมใจกันจ่ายเงินคนละเล็กคนละน้อยเพื่อให้ขามมีความเป็นอยู่สุขสบาย เมื่อชาวบ้านดูแลร่างทรงของเจ้าพ่อให้สุขสบาย พวกเขาก็เชื่อว่าเจ้าพ่ออย่อมดลบันดาลโชค ลาภและความเป็นสิริมงคลให้แก่พวกเขาเช่นกัน

“ฉันไม่อยากให้ใครเดือดร้อน ที่ฉันยอมเป็นคนทรงก็เพราะฉันได้บ่นท่านไว้ และใจฉันก็อยากรวยเหลือทุกคนเพื่อเป็นกุศลแก่พ่อท่าน”

มีเสียงพูดพิมพ์ขึ้นว่า “ทำอย่างผู้ให้ยก/ว่าหนึ่นหนาดีแล้ว ธรรมเนียมมีมาอย่างไร ก็รักษาเอาไว้ นอกรากจะทำให้เจ้าพ่อท่านเมตตาเราแล้วยังเป็นสิริมงคลแก่พวกเรา ทุกคนอีกด้วย” แล้วอีกเสียงก็ลับสนธุขึ้น “นั่นซี จะกี่อื้อสูกี่เพื่องกันเชียวนิดหมาย” “ยังไงมันก็ต้องมีขามอีก” ย้ายเมื่อยพุด

(คนทรงเจ้า, 2531)

ภายหลังจากการกำหนดค่าครูประทับทรงที่จ่ายเงินเพียงเล็กน้อยก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ชาวบ้านปฏิบัติสืบต่อกันเรื่อยมา ต่อมาเมื่อมีชาวบ้านสมหวังจากสิ่งที่ตนคิดว่าเจ้าพ่อคลบันดาลให้ พวกเขาก็ถ่ายสิ่งตอบแทนให้กับเจ้าพ่อด้วยเงินทองและสิ่งของที่มีมูลค่าสูงขึ้นเรื่อย ๆ เสมือนเป็นการติดสินบนแก่เจ้าพ่อ ดังนั้นจึงมีผู้คนมาถ่ายสิ่งของมีค่าแก่เจ้าพ่อขามจำนวนมาก จนกระทั่งในเรื่อง จั่วแผ่นดิน (2538) ซึ่งเป็นบทสุปของ นวนิยาย จตุรภาค จะพบว่า เจ้าพ่อขามกล้ายเป็นเครื่องธูปดับต้น ๆ ของตำบลโศกพระนาง แต่ชาวบ้านกลับยกจนลง

1.2 การเสียชีวิต

ในเรื่อง จั่วแผ่นดิน (2538) เหตุการณ์ที่ตัวละครซึ่งบึกยิงตัวตาย เป็นอีกหนึ่งจากสำคัญที่ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นโดยของความครั้งชาที่ประคากการโดยต้อง เหตุการณ์เริ่มจากพرهท่องมา ขุยงให้บึกไปช้ำขาม เมื่อบึกกับขามเพชญหน้ากัน ขามพุดยกความเป็นผู้วิเศษสามารถติดต่อกับเจ้าพ่อพระไทรได้มากขึ้นบึก แม้ว่าบึกจะกรองแคนชาม แต่พื้นฐานจิตใจของบึกนั้นบึกเมื่อและเกรงกลัวเจ้าพ่อพระไทรอย่างยิ่ง ดังนั้นเขาจึงไม่กล้ายิง เพราะเกรงว่าหากเขาฆ่าขามเจ้าพ่อจะกรองและลงโทษเขาให้ลึงแก่ชีวิต จากตัวบทพบร่วมบึกจะไม่ได้ลงมือยิงแต่เข้ายังคงหวาดกลัวโทษจากความคิดร้ายต่อร่างทรงของเจ้าพ่อพระไทร

เข้าไม่มีใครอึ้งแล้ว ไม่มีใครเลย ไม่ใครสักคนจะช่วยเข้า เข้ากำลังจะถูกลงทัณฑ์แล้ว
เข้าก็รู้สึกหวาดกลัวความตายจากการลงทัณฑ์ของสิ่งคักดีสิทธิ์
เข้าต้องการหนีไปให้พ้นจากความกลัวและความเดียวดาย เจ้าพ่อพระไตรต้องมีแล้ว
ขามถึงไม่กลัวเข้าเลย ขามต้องรู้ว่ามีเจ้าพ่อพระไตรปกป้องคุ้มครองให้ ขามจึงไม่กลัว
อะไรทั้งนั้น ไม่กลัวแม้กระทั่งเข้าจะยิง เจ้าพ่อต้องมีจริงแน่ และจะต้องเล่นงานเข้า
ถึงตาย ขามบอกเข้าแล้วว่าเจ้าพ่อต้องมาเข้าแน่ เข้าลัวตาย บึก กระซับด้ามปืนแน่น
แต่มีก็ยังสั่น เขาค่อยยกขึ้น เอ้าปากกระบวนการปืนไล่ปาก อึกมือหนึ่งปิดตาที่มีน้ำตา
ให้ลิ้น เข้าไม่อยากเห็นความตาย บึกเห็นยังไง

(จ้าวแห่งดิน, 2550)

จากตัวบทนวนนิยายที่ยกมาข้างต้นจะสังเกตได้ว่า ตัวละครบึกเชื่อว่าเจ้าพ่อพระไตรมีจริง
มีอำนาจเหนือชีวิตของเข้า หากเขาตั้งตนเป็นศัตรูกับร่างทรงของเจ้าพ่อ ก็เท่ากับเป็นศัตรูกับเจ้าพ่อไปด้วย
เข้าจึงต้องถูกเจ้าพ่อลงโทษ เมื่อเขาคิดจะร่างทรงของเจ้าพ่อ โทษที่สามกับความผิดในครั้งนี้คือ ความตาย
ความวิเศษของเจ้าพ่อที่ขึ้นชื่อว่าดับลับดาลคุณและโทษให้แก่ช่างโคงพระนางได้ทำให้บึกคิดว่าไม่มีใครสามารถ
ช่วยเหลือเข้าให้พ้นความผิดในครั้งนี้ คำพูดและทำที่มั่นใจของขามยังทำให้บึกจินตนาการถึงความกรุณาของ
เจ้าพ่อพระไตรได้ชัดเจน บึกจึงกดดันมากขึ้นจนกระทุบตัวเข้า ตัดสินใจยิงตัวตายเพื่อหนีความกลัว

2. พลังมีดของครรัชกับผลกระทบต่อผู้ปฏิเสธครรัช

ประเด็นที่ผู้ประพันธ์นำเสนอขึ้นมาคือ ภัยจากความครรัชท่าที่ขาดการต่อตัวของนำไปสู่หายนะ¹
ในตัวบทจะพบว่า เมื่อผู้ครรัชภารมตัวภัยแล้วยังดีกว่าสิ่งที่ตนเชื่อนั้นดีที่สุด ถูกต้องที่สุด จึงเริ่มตั้งกฎเกณฑ์การ
ปฏิบัติต่อ ความเชื่อและผู้นำความเชื่อฝ่ายตน ทำให้ผู้ที่ไม่ครรัชภารมตัวภัยเป็นฝ่ายศัตรูไปโดยปริยาย นอกจากนั้น
แล้วจุดร่วมอีกประการหนึ่งของฝ่ายผู้ครรัชท่าในชุมชนโคงพระนางคือ การสร้างจิตนาการเกี่ยวกับเรื่องที่ตน
ครรัชท่าขึ้นมาเพื่อครอบบัลลังก์ของตนเอง เช่น ฝ่ายที่เชื่อหลวงพ่อเนียนก็จะเชื่อว่าต้องทำบุญมาก ๆ จึงจะได้
ไปสวรรค์ ส่วนฝ่ายที่เชื่อเจ้าพ่อพระไตรก็จะเชื่อว่า ต้องทำดีกับร่างทรงของเจ้าพ่อมาก ๆ และเจ้าพ่อจะให้
คลบันดาลโคงลากให้ หากทำ ไม่ดีต่อร่างทรงของเจ้าพ่อ เจ้าพ่อจะกรอบแค้นและลงโทษบุคคลผู้นั้นและ
ครอบครัว

ผู้ปฏิเสธครรัชท่าในชุมชนโคงพระนางนั้นมีน้อย ตัวละครเหล่านี้จะถูกกำจัดโดยฝ่ายผู้นำ
ความเชื่อหรือโดยฝ่ายผู้เชื่อ สิ่งที่น่าสังเกตคือผู้ปฏิเสธครรัชท่าจะกล้ายเป็นที่รังเกียจของเพื่อนร่วมชุมชน หาก
มีเหตุร้ายแรงถึงชีวิตเกิดขึ้นก็จะไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ ผู้ปฏิเสธครรัชท่าต้องตายไปพร้อมกับเสียงสาปแห่งของเพื่อน
ร่วมชุมชน ผู้คนต่างลงความเห็นว่าผู้ปฏิเสธครรัชท่าสมควรถูกลงโทษเนื่องจากมีพฤติกรรมลบหลู่สิ่งคักดีสิทธิ์ที่
ชุมชนนับถือครรัช

ก่อนที่ขามจะรับเป็นร่างทรงของเจ้าพ่อพระไตร เขายังประค่าตัวด้วยตัวตนไตรที่ชาวบ้าน
เชื่อว่าเป็นที่สิทธิของเจ้าพ่อพระไตรอันศักดิ์สิทธิ์ เพียงแค่ประกาศไปเช่นนั้น ชาวบ้านต่างกรีดร้อง ด่าหอย ชู
ทำร้าย สาปแห่ง และไม่คบค้าสมาคมกับขาม บ้าเมี้ยนหมอดำและประจ้ำห้องถินไม่ยอมทำคลอดให้ภารภารของ
ขาม เพราะไม่พอใจที่ขามลบหลู่เจ้าพ่อพระไตร ทั้งยังเกรงว่าหากช่วยขาม บ้าเมี้ยนและครอบครัวจะถูกเจ้าพ่อ²
พระไตรลงโทษอย่างเด็ดขาด

ไม่นานนักเขามายืนอยู่บนชานบ้านนายเมี้ยน ร้องเรียกแห่งกับเสียงผน
ไม่มีเสียงตอบ เข้าถือวิสาสะเข้าไปที่รั่วเบียง ชะโงกหน้ามองเข้าไปในเรือน
เห็นนายเมี้ยนกับดาพันกำลังนั่งเด็กหงิงซึ่งนอนชมอยู่บนเสื่อ³
เขารียกอึ้ง ย้ายเมี้ยนหันมาดูตาเชี่ยว

“ได้ยินแล้ววิ้ย!”

“บ้า! กากหลงกำลังเจ็บห้อง ช่วยไปทำคลอดคนหน่อยเถอะ”

ยายเมียนแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน ขามกวาดน้ำฝนที่ใบหน้าแล้วอ้อนหวานอีก

“ช่วยฉันหน่อยเถอะบ้า ฝนตก จะไปหาหมอที่อำเภอกรีบกันแล้ว บ้า...

นึกว่าเอาบุญเกอะ...” น้ำเสียงของเขาแสนจะดับແดันและขมขื่นใจ

ยายเมียนยังไม่หายใจ “ไม่นับถือ (เจ้าพ่อพระไกร) แล้วมาทำไม่?”

(คนทรงเจ้า, 2531)

เหตุการณ์ตอนที่ยกมาข้างต้นเกิดขึ้นตั้งแต่ขามปังไม่รับเป็นคนทรงเจ้า จะสังเกตได้ว่า แม้ขามยังไม่เข้ามาเป็นตัวแทนผู้นำความเชื่อ แต่ชาวบ้านก็เชื่อมั่นไปแล้วว่าเจ้าพ่อพระไกรมีอุปฐิร์ ศักดิ์สิทธิ์ คลบันดาลคุณและโทษให้แก่ชุมชนได้

ถึงแม้ว่าทุกคนในชุมชนต่างรู้ถึงที่มาของต้นไทรตันนี้ดีว่าเป็นต้นไม้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งต้นไว้ในท้องนา ไทรตันนี้เกิดมาจากกาฝากของต้นกระทอมซึ่งพ่อของขามปลูกไว้ เมื่อโตแล้วต้นไทรตันนี้ก็เป็นที่บักคลดของพระครุฑ์ซึ่งภายในหูบ้านจนกระหั้นถูกจับสึก ผ้าจีวรที่ผูกไว้กับต้นไทร เป็นสัญลักษณ์แทนการจับสึกของพระครุฑ์รูปนั้น ต่อมาไม่นานจีวรผืนนั้นกลับลายเป็นสิ่งซึ่งทำให้ผู้คนนึกถึงศาสนา ความเชื่อ และพิธีกรรม โดยพากันลืมเลือนสาเหตุที่จีวรผืนนั้นมาปรากฏไว้ จึงเริ่มมีคนอาสาจัดสิ่มาพัน ครอบตันไม้ มีผู้นำชุมชนที่เชื่อตาม ฯ กันไปว่าต้นไทรตันนี้มี เจ้าพ่อพระไกรอาศัยอยู่ ห้ามผู้ใดแตะต้องลบหลู่เจ้าพ่อเป็นอันขาด ยายเมียนเป็นชาวบ้านอีกคนหนึ่งที่เชื่อมั่นเรื่อง เจ้าพ่อพระไกร แม้ว่าจะเห็นที่มาของต้นไทรตันนี้พร้อม ฯ กับชาวบ้านคนอื่นในชุมชน ยายเมียนจึงให้ความสำคัญกับเจ้าพ่อพระไกรมากกว่าชีวิตของเพื่อนบ้านในชุมชน ในสถานการณ์นี้สามารถตีความได้ว่า ยายเมียนนั้นยินยอมให้กากหลงกับลูกในครรภ์เผชิญอันตรายถึงชีวิตขณะคลอด เพราะยายเมียนไม่อยากช่วยขาม เนื่องจากขามนั้นลบหลู่ เจ้าพ่อพระไกรที่ยายเมียนนับถือ

เหตุการณ์สำคัญอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นพลังมีค่าของครรภชาตากับผลกระทบต่อผู้ปฏิเสธ ครรภชาติในระดับที่รุนแรงขึ้นกับความมีค่าของครรภชาติที่ต้องยอมแพ้ ต้องยอมเป็นฝ่ายเดียวกับคนไร้คุณธรรมเพื่อความอุปถัมภ์ของตนเองดังที่ปรากฏในเรื่อง จ้าวแ盼นดิน (2538) เหตุการณ์ตอนที่ผู้เฒ่าคงค้าด้วยความจริงจากตัวละครชื่อเหล็ก เรื่องการตายของคำปลิว ผู้เฒ่าคงสะท้อนใจที่เห็นคนในท้องถิ่นเดียวกันต้องฆ่ากันเอง อีกทั้งแปลกใจที่เหล็กทำเช่นนั้น เนื่องจากพื้นที่สัญเดิมเหล็กเป็นผู้มีจิตใจดี มีคุณธรรม

ผู้เฒ่าคงมองหน้าเข้า (เหล็ก) “เอ็งเปลี่ยนไปหมดเลยเหล็ก เอ็งไม่ใช่เหล็ก
ที่ข้าเคยรู้จัก เอ็งเป็นอะไรไปแล้ว ไร้หัวใจไร้ขนาดนี้ เอ็งจะคนโดยไม่รู้สึก
ผิดเลยรึ” “มันเป็นหน้าที่ ฉันถูกลั่งสอนมาอย่างนี้ และฉันไม่มีทางเลือกอื่น
ฉันไม่ทำคนอื่นก็ทำ ฉันรักพี่คำปลิวและนับถือเข้า ฉันไม่อยากให้ใครมาเจ้าช้าเข้า
ถ้าคนอื่นทำ ฉันทำเองดีกว่าถึงอย่างไรพี่คำปลิวที่ต้องตาย”
“ทำไม่เอ็งไม่บอกความจริงกับทุกคน ว่าใครลั่งเอ็ง”
“ฉันบอกแล้วใครจะเชื่อ” แวาตาเหล็กข่มขื่น “ระหว่างฉันกับเจ้าพ่อ
ชาวบ้านเข้าจะเชื่อใคร ดีไม่ดีฉันอาจจะโคนรุมกระทบโภชนาดูหริ่นเจ้าพ่อ”

(จ้าวแ盼นดิน, 2550)

คำชี้แจงของเหล็กทำให้ผู้เมาคงสะเทือนใจมากขึ้นที่เห็นคนดียอมแพ้ ยอมปรับตัวเพื่ออยู่ร่วมกับความชั่วร้ายโดยไม่คิดต่อสู้เพื่อสังคม จากสถานการณ์นี้ทำให้เห็นความรุนแรงของพลังความเชื่อในชุมชนโศกพระนางได้ชัดเจนยิ่งขึ้น พลังมีดของครรภชาไม่เพียงแต่ทำลายชีวิตของผู้ปฏิเสธครรภชาเท่านั้น แต่ยังพากความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกันลงไปด้วย ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดีเท่าทันพลังมีดของครรภชาหรือไม่ก็ตาม

3. พลังมีดของครรภชา กับผลกระทบต่อสังคม

จากการศึกษาผลกระทบของครรภชาในหัวข้อที่ผ่านมาจะพบว่า ผู้ประพันธ์มุ่งให้ผู้อ่านตระหนักถึงพลังมีดของครรภชาที่กระจาดวงศ์ก้างขึ้นเรื่อยๆ จากตัวผู้ครรภชาไปสู่ผู้ปฏิเสธครรภชา และในที่สุดผลกระทบก็ขยายไปสู่สังคม ดังกรณีที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านกลางทุ่ง เดิมที่หมู่บ้านกลางทุ่งเป็นที่ดินขนาดใหญ่ แปลงสุดท้ายที่เจ้าของรวมตัวกันไม่ยอมขายให้แก่ผู้ใด พวากเข้าตั้งใจจะเก็บที่ดินไว้ให้เป็นมรดกแก่ลูกหลาน ชาวบ้านหมู่บ้านกลางทุ่งไม่ติดต่อกับวัด โศกพระนางและตัวหนักเจ้าฟ่อขาม เพราะรู้ว่าสองแห่งนี้ก้าวเข้าซื้อที่ดินให้แทนหมู่บ้านกลางทุ่ง ไม่ติดต่อกับวัด โศกพระนางและตัวหนักเจ้าฟ่อขาม ให้แก่ชาวบ้านหมู่บ้านกลางทุ่งบ่ออย่างพยาามติดต่อซื้อที่ดินกลางทุ่งบ่ออย่างรัดกุม ใจชาวบ้านร้าวคาญใจ ภายหลังขามใช้มีดปืนไปยิงหัวหน้าหมู่บ้านเสียชีวิต ขามใช้มีดปืนให้ชาวบ้านไปตำแหน่งของเข้า เข้าค่าย ทำให้ชาวบ้านเชื่อว่าเข้าเป็นคนจิตใจดี มีอำนาจเหนือธรรมชาติ เป็นผู้ดูแลชาวบ้านรักษาบ้านสามารถได้ใจและพึงพอใจได้ ขามอ้างว่าเขามีภูมิปัญญาณหยั่งรู้สามารถซึ่ตัวผู้บงการมาหัวหน้าหมู่บ้านได้ ขามมิได้ความผิดให้แก่พระองมา เนื่องจากบ้านได้รับข้อมูลเช่นนั้นจึงเริ่มเกลียดฝ่ายวัดโศกพระนาง ในขณะเดียวกันก็เริ่มครรภชาเจ้าฟ่อขามมากขึ้นเรื่อยๆ ประกอบกับข้อเสนอที่ขามยอมให้ชาวบ้านอพยพไปอยู่ที่ดินแปลงที่สุดของเขานานเท่าที่ชาวบ้านพอยู่ ชาวบ้านกลางทุ่งจึงตัดสินใจขายที่ดินให้แก่ขาม หลังจากนั้นขามจึงเริ่มแพร่ร้าย เตรียมทำลายลัญญาที่ให้ไว้แก่ชาวบ้านกลางทุ่งโดยการยุ่งให้ชาวบ้านหวาดระแวงกันและกัน ด้วยหัวใจให้ชาวบ้านแต่ความสามัคคีแล้วข้ายกอภิเcong

ขามยิ่มละไม นัยน์ตาเป็นประกาย เข้าพอยใจที่พูดให้ทุกคนระแวงลงลับ กันเองจะได้แตกแยกกันได้ยังขึ้น พอแตกแยกกันแล้วเรื่องอยู่ไปชั่วลูกช้างกันก็เป็นอันจบ อยู่กันแต่ชั่วรุ่นนี้ก็พอ บางทีอาจจะไม่กี่ปีก็ได้ เข้าหันภาพที่ทุกคนในหมู่บ้านระแวงลงลับกัน ไม่ไว้ใจกัน อิจฉาริษยา กัน ชิงดีชิงเด่นกัน จนกล้ายเป็นคติรุกันในที่สุด... ถึงวันนั้น คนในหมู่บ้านที่รักใคร่กลมเกลียวกันก็จะแตกฉานซ่านเช่นปีคนละหิค คนละทาง กล้ายเป็นพวกบ้านแตกสาหรัดขาด แล้วที่ดินริมแม่น้ำก็จะไม่มีคนพำนั้นอยู่ให้เกะกะลูกตาอีกด้อไป แต่ถึงจะมีบางครอบครัวอยู่กันต่อ เขาก็หาทางกำจัดให้พ้นจนได้ ตอนนี้ก็เห็นรอยร้าวของพวากเข้าแล้ว

(จ้าวแผ่นดิน, 2550)

วิมลยกความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติขึ้นมาเปรียบเทียบกับอำนาจเจ้าฟ่อขาม โดยการสร้างฉากน้ำท่วมและตะวันดับในชุมชนโศกพระนางเพื่อแสดงให้เห็นว่าอำนาจที่กำหนดชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริงคืออำนาจจากธรรมชาติ เมื่อธรรมชาติแสดงพลังอำนาจทุกคนต้องยอมสูบ เหตุการณ์นี้เผยแพร่ให้เห็นว่าครรภชาที่ชาวบ้านมีต่อเจ้าฟ่อขามนั้นเป็นครรภชาที่ขาดสติและนำไปสู่ความหายน้ำ เจ้าฟ่อขามไม่มีอิทธิพลซึ่งชาวบ้านให้รอดพันทุกข์กัยได้ พลังอำนาจจวากิเศษของเจ้าฟ่อที่ชาวบ้านเคยคิดว่ามีอยู่จริงจึงเป็นเพียงแค่จินตนาการที่ขามและชาวบ้านลรังขึ้นมาครอบงำความคิดและกำหนดพฤติกรรมของชาวบ้านให้อยู่ใต้อิทธิพลของขามเท่านั้น

แล้วการบันนานคากล่าวก็เริ่มพำนีไปทั่วทั้งตำบล ลิ่งคักดีสิทธิ์ทั้งหลาย ในตำบลโศกพระนางและในสากลโลกต่างถูกติดสินบนทั่วทั่ว แต่พากยังมีมีด

ผนังทึ่งเหลงมาอย่างไม่ล้มทุสัมดา ราวกับจะให้น้ำท่วมพื้น ให้ปลากินด้วย
เจ้าพ่อขามและเจ้าพ่อพระไกรก็ไม่อ้าจะช่วยได้ ซ้ำพื้นตำแหน่งก็จะมอยู่ได้ท้องน้ำ
ไปแล้ว ต้นพระไกรเล็กๆ น้ำท่วมเกือบถึงครึ่งต้น เช่นกัน พ้ามีดมีด ผนเหลงมา
ตลอดทั้งกาพบักย น้ำท่วมสูงถึงหลังคาบ้านเรือนและตำแหน่งเจ้าพ่อขาม ข้าวของ
ต่างลอยหายกระจัดกระจาดไปลิ่น บ้ำงมอยู่ได้ท้องน้ำอันมีดมีด ไม่มีใครช่วยได้
 เพราะต่างกระเสื่อกระสนอย่างคนตาบอดช่วยชีวิตตัวเองให้อยู่รอดลิ่นกาพบักย
ผนจึงหยุด แต่พากลับไม่ยอมล่าว ढ่ำบลโดยพระนางจะมอยู่ภายใต้ท้องน้ำและ
ความมีดมีดต่อไปอย่างไม่มีท่าทีว่าจะมีแสงสว่างสาดส่องมาอีก

(จ้าวแผ่นดิน, 2550)

จากบทกวานของเรื่องจะพบว่า เจ้าพ่อขามไม่สามารถควบคุมภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในชุมชนโภคภาระน้ำได้ตanhนักอันโนโถงของเขามองยังมั่นนำ ล้วนเจ้าพ่อขามนั้นไม่ปราภูภัยว่ามีชาติกรรม เช่นใด แต่เมื่อคราวที่ได้มาเจ้าพ่อ คงมีชาติกรรมไม่ต่างกับตanhนักของตน แม้เหตุการณ์จะหนักหนามากถึงขั้นนี้แล้วแต่ชาวบ้านโภคภาระน้ำกลับยังหวังพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ เช่นเดิม ฉกนัตตอนนี้เป็นจกที่กระดันให้ผู้อ่านมองเห็นโภคภาระน้ำที่ปราศจากวิจารณญาณ ได้อย่างเด่นชัด เมื่อมีครรภชาอย่างมายแล้วจึงไม่คิดพึงพากความสามารถ และผลิตปัญญาของตนเอง แต่กลับรอด ความช่วยเหลือจากสิ่งที่มีอยู่ไม่เห็นจะกระทั่งตanhโภคภาระน้ำต้องพบกับความหมายนั้นในที่สุด

บทสรุป

ความศรัทธาที่ปรากฏในวรรณกรรมของวิมล ไทรนิมนานวล มีมูลเหตุจากความเกรงกลัวและความต้องการผลประโยชน์ตอบแทนทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติหน้า ผู้ครัวทรายจะสนับสนุนและปกป้องให้สิ่งที่ตั้งศรัทธาให้เจริญชื่น นอกจากนั้นยังสร้างแนวทางปฏิบัติต่อสิ่งที่ตั้งศรัทธาเพื่อยับยั้งคับผู้คนในสังคมให้ปฏิบัติตามมีบทลงโทษต่อผู้ปฏิเสธศรัทธาอย่างรุนแรง โดยไม่คำนึงถึงความสูญเสียที่เกิดขึ้นต่อเพื่อนร่วมชุมชน ความศรัทธาที่ปราศจากปัญญาได้ร่ำร่องเหล่านี้ทำให้เกิดผลกระทบทั้งต่อตัวผู้ครัวทราย ผู้ปฏิเสธศรัทธา ขยายไปสู่ผลกระทบต่อสังคม และจะเห็นชัดเจนในตอนบทสิรุปของเรื่องว่าผลกระทบเหล่านี้ได้ยักโอนกลับไปหาผู้นำความเชื่ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นานินายาจตุรภาคของ วิมล ไทรนิมนานวล นอกรากจะตีแผ่ครัวทรายที่ขาดสติปัญญาได้ร่ำร่องแล้ว ยังเป็นภัยนันท์ที่กระตุ้นให้สังคมตระหนักรถึงการตระจاسกอบครัวทรายในตนเอง นำไปสู่การรู้เท่าทันปัญหาแก้ไขปัญหา เพื่อนำพาสังคมไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้นได้

เอกสารอ้างอิง

กองบรรณาธิการ. (2536). สัมภาษณ์พิเศษ วิมล ไตรนิมนานวล. WRITER MAGAZINE, 1(5), 31–71.

พิเชฐ แสงทอง. (2550). วิถีกรรมวัฒนธรรม โรงพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ยุรัณต์ บุญสนิท. (2538). วรรณวิจารณ์ โครงการบริหารวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.

ว.วินิจฉัยกุล. (2537). ปากกาไกว์วรรณกรรม ดอคหนู.

วิมล ไตรนิมนานวล. (2531). คนทรงเจ้า ทานตะวัน.

วิมล ไตรนิมนานวล. (2550). งู (พิมพ์ครั้งที่ 9). สามัญชน.

วิมล ไตรนิมนานวล. (2550). โศกพระนาง (พิมพ์ครั้งที่ 5). สามัญชน.

วิมล ไตรนิมนานวล. (2550). จ้าวแห่นดิน (พิมพ์ครั้งที่ 3). สามัญชน.

อิงอร สถาบันธ์วนิช. (2547). เสื่อมลายสายรั้ง. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.